

Neděle 2.6.2013 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Držte se lásky a usilujte o duchovní dary, nejvíce o dar prorocké řeči“ (1K 14,1)

Před 14 dny byla svatodušní neděle. Křesťané po celém světě si připomínali událost seslání Ducha svatého a narozeniny Kristovy církve. Bez daru Ducha svatého by Ježíšovi učedníci a jejich přátelé zůstali se svými zkušenostmi a zážitky sami a nejpravděpodobněji by si je vzali sebou do hrobu. Boží plán byl ovšem jiný. V Ježíši Kristu začalo nové Boží dílo, dílo záchrany a vysvobození lidstva z moci Zlého. Pán Bůh darem svého Ducha v tom pokračuje a ze společenství Ježíšových učedníků utvořil Kristovu církev. Kristova církev zde je od 1.stol.n.l. a je modelem soužití lidí, které nemá obdoby! Nikdy předtím a nikdy potom nevytvořil nikdo jiný takové společenství lidí, ve kterém nehrála hlavní roli příbuzenská pouta, stejný sociální, národnostní či rasový původ, stejná politická orientace nebo ekonomické zájmy. Lidé jsou pohromadě kvůli Ježíši Kristu a učí se žít podle zásad evangelia, podle příkladu Ježíše Krista. Učí se žít nový život z Boha ve vzájemné lásce, úctě, solidaritě a službě. Kristova církev je sice společenstvím lidí z masa a kostí, ale zároveň je společenstvím duchovním, které žije z moci Ducha svatého. Poznáváme se v této biblické charakteristice? Ať je to tak nebo jinak, potřebujeme slyšet Boží slovo, které nám připomíná Boží záměr s Kristovou církví.

1. Mojžíš a jeho proroci (4 Mojž 11,29)

Dnes se chci ještě jednou zastavit u Mojžíšova příběhu, který jsme četli o svatodušní neděli. Rád bych znovu vysvětlil, jak máme rozumět zvláštnímu Mojžíšovu přání a v čem s ním můžeme souhlasit. Mojžíš tehdy vedl Izrael do zaslíbené země. Byla to dlouhá a nepohodlná cesta. Každou chvíli něco někomu vadilo a nejvíce naříkali lidé na jídlo. Když už toho naříkání bylo moc, jde s tím Mojžíš k Hospodinu a dává výpověď. „*Pane Bože, takhle to dál nejde! Já už na to nemám sílu!*“ – Pán Bůh má ovšem lepší řešení. Nechá vybrat 70 zkušených mužů a všem dává svého Ducha. To Boží zvláštní ustanovení se projevilo tím, že vybraní muži začali „prorokovat“, mluvit ve vytržení. Když se to přihodilo taky dvěma, kteří ke stanu setkávání nestihli přijít, byl z toho „poplach“ a někteří se toho báli. Tehdy mladý Jozue navrhl Mojžíšovi, aby to zarazil. Zkušený vůdce odpověděl naprosto nečekaným způsobem: „*Kéž by všechen Hospodinův lid byli proroci! Kéž by jim Hospodin dal svého ducha!*“ Je třeba tomu rozumět tak, že proroci to byli Bohu oddaní lidé a lidé plní Ducha svatého. Byli to věřící, kteří byli blízko Bohu, lépe rozuměli Božím cestám a žili pro své poslání. Nic lepšího si Mojžíš pro Izrael tehdy nemohl přát! Cesta do zaslíbené země s takovými lidmi by byla radostí. Mojžíš viděl právě tuto praktickou stránku věcí. On nepotřeboval mít z Izraele zástup lidí, kteří jsou od rána do večera v extázi a mimo realitu. Pod pojmem „proroci“ myslel lidi plné Ducha.

2. Apoštol Pavel a křesťané v Korintu

Takové věřící, Bohu oddané lidi chce mít také apoštol Pavel v Kristově církvi. Křesťanům v Korintu, kteří se nechali nadchnout působením Ducha svatého, vysvětluje, k čemu slouží dary Ducha. Nemají se upínat jen k těm zázračným projevům mluvení jazyka, výkladu jazyka a daru uzdravování, ale mají víc myslet na ty dary, které jsou užitečné pro celý sbor. Jako Boží děti mají pamatovat na lásku a myslet víc na druhé než na sebe. Tak zjistí, že „dar prorocké řeči“ je důležitější než „dar mluvení jazyky“. Dar mluvení jazyky je totiž hlavně pro osobní užitek, zatímco dar prorocké řeči je k užitku církve. Tak to vysvětluje Pavel křesťanům ve svém dopise, když píše, že „*kdo má prorocký dar, mluví k lidem pro jejich duchovní užitek,*

napomenutí i povzbuzení.“ (1K 14,3). Všimněme si, že apoštol mluví o prorockém daru jinak, než si ho často představujeme my. Nechápe ho jako *předpovídání budoucnosti*, ale jako *vzdělávání věřících*. To předpovídání budoucnosti tam je taky. Ovšem prorocké slovo je v Bibli především rozbořením současného stavu, diagnózou nemoci člověka nebo národa. Kdo mluví podle Pavla *prorocky*, povzbuzuje, potěšuje nebo napomíná křesťany. Takový význam mají řecké výrazy, které autor používá. *Prorocké slovo* je podle Pavla Boží slovo do konkrétní situace. Může to být slovo, které se týká minulosti, přítomnosti nebo budoucnosti a které přináší do života křesťana nebo církve jasno. Takové slovo od Boha nám pomáhá vidět naše chyby, pojmenovává je jako hříchy a ukazuje cestu k nápravě. Taky ukazuje, jaké důsledky pro život má naše neposlušnost a kudy vede cesta k Boží oslavě. Jsem přesvědčen, že jste takové slovo už víckrát slyšeli z kazatelny. Pán Ježíš Kristus si přeje, aby kázání evangelia v církvi bylo takovým *prorockým slovem*, které věřícím otevírá oči, dotýká se srdce a vede je k porozumění Boží vůli. Ale takové prorocké slovo můžeme slyšet také v osobním rozhovoru. Jen nečekejme, že to začne upozorněním: *„Pozor, pozor! Teď promluví prorok!“*. Slovo od Boha se pozná podle toho, že je moudré a že nám v konkrétní situaci pomáhá.

3. Dary Ducha svatého pro Sbor CB na Žižkově

Když apoštol Pavel vyučuje křesťany v Korintu, píše jim, že mají o duchovní dary *usilovat*. Na konci 12.kap. je vyzývá, aby usilovali o „*vyšší dary*“ (1K 12,31), na začátku 14.kap. je už velmi konkrétní: *„usilujte nejvíce o dar prorocké řeči“* (14,1). Používá pro to sloveso ZELOUN, které znamená „horlit“, „horlivě usilovat“, „horlivě se namáhat“. Jak to můžeme dělat? Jednak tak, že nebudeme *„zanedbávat svůj dar“*, jak píše Pavel v 1Tm 4,14, a také tak, že budeme *„rozněcovat oheň Božího daru“*, jak to radí Pavel Timoteovi v 2Tm 1,6. Dary Ducha svatého to jsou prostředky, které Bůh dává křesťanům, aby Jeho dílo nekonali vlastními silami, ale v Jeho moci. Je třeba, abychom objevovali při sobě Boží dary, používali je a rozvíjeli. Mám za to, že se potřebujeme nově odevzdávat Pánu, více počítat s působením Ducha svatého a připomínat si, jak jsme na něm závislí. Kdo chce usilovat o „dar prorocké řeči“, nepotřebuje se hlásit do „prorocké školy“, ale více se modlit a očekávat na Ducha sv. - Prostor pro působení Ducha svatého se otevírá většinou tam, kde Ducha svatého a Jeho působení vědomě vyhlídíme. Rozumím tomu tak, že si apoštol a především Ježíš Kristus přeje, aby křesťané byli *duchovními* lidmi, *duchovně* uvažovali, moudře se v životě rozhodovali a jako Boží lidé žili. Zdá se mi, že častěji to je obráceně: že si svůj život řídíme sami, jak se nám to líbí, a že Duch svatý sedí někde v koutě a čeká na příležitost. – *Nezapomínejme*: v Kristově církvi nejsme v nějakém náboženském klubu, kam si lidé mohou přijít v klidu, v teple a v suchu posedět a podebatovat o životě. *Kristova církev* to je *duchovní organizmus*, ve kterém svatý a živý Bůh jedná svým Duchem, usvědčuje lidi z hříchů, mění jejich životy, rozdává své dary a koná své dílo. - Jsem přesvědčen, že křesťané, kteří berou Krista a víru vážně, mají hlubší porozumění pro život a jeho zápasy. Vede je k tomu Pán v Písmu a také Duch svatý. Díky Božímu vedení dokážou druhému dobře poradit nejen z vlastní zkušenosti, ale „prorocky“, podle toho, jak to vidí Bůh. Tak mohou povzbudit k důvěře v Boha nebo varovat a napomenout. V tomto smyslu máme být také v našem sboru „proroky“, lidmi, kteří žijí v oddanosti Kristu, čerpají z Boží moudrosti a nechají se vést Duchem svatým. U takových Bohu oddaných lidí je vidět také kristovská pokora a Boží láska. Nebojme se otevírat pro Ducha svatého a přijímat Jeho dary! Tak můžeme být Kristovou církví, ve které se lidé setkají se živým Bohem a Jeho mocným působením. Církví, která stojí na Ukřižovaném, Vzkříšeném a Oslaveném Ježíši Kristu a kde Duch svatý mocně působí.

Bronislav Kaleta